

W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

- 4) Czy istnieje konflikt interesów w rozumieniu art. 38 ust. 6 zdanie drugie RODO, jeśli inspektor ochrony danych zajmuje również stanowisko przewodniczącego rady zakładowej utworzonej w przedsiębiorstwie administratora? Czy dla przyjęcia, że taki konflikt interesów istnieje, wymagany jest szczególnie podział zadań w radzie zakładowej?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).

Odwołanie od postanowienia Sądu (dziesiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 8 czerwca 2021 r. w sprawie T-252/20, Silver i in / Rada, wniesione w dniu 13 sierpnia 2021 r. przez Joshua David Silver, Leona Catherine Bashow, Charles Nicholas Hilary Marquand, JY, JZ, Anthony Styles Clayton, Gillian Margaret Clayton

(Sprawa C-499/21 P)

(2021/C 490/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Joshua David Silver, Leona Catherine Bashow, Charles Nicholas Hilary Marquand, JY, JZ, Anthony Styles Clayton, Gillian Margaret Clayton (przedstawiciele: P. Tridimas, Δημήτριος, A. von Westernhagen, D. Harrison, Solicitors)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia;
- uznanie odwołania w sprawie T-252/20 za dopuszczalne;
- uwzględnienie żądań podniesionych przez wnoszących odwołanie w postępowaniu przed Sądem;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo orzekając, że

- a) zaskarżona decyzja nie dotyczy indywidualnie wnoszących odwołanie;
- b) Decyzja Rady (UE) 2020/135 (¹) w sprawie zawarcia Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej nie jest aktem regulacyjnym.

Wnoszący odwołanie twierdzą, że zaskarżona decyzja dotyczy ich indywidualnie z tego względu, że:

- a) są oni członkami zamkniętej grupy, której skład jest stały i nie może zostać uzupełniony po wejściu w życie zaskarżonej decyzji;
- b) zaskarżona decyzja pozbawia ich statusu obywatelstwa Unii i praw z nim związanych. Zważywszy na charakter obywatelstwa jako podstawowego statusu obywateli Unii, chodzi o szczególne i wyłączone prawa nabyte, które są nienaruszalne i których nie można uchylić z chwilą wystąpienia Zjednoczonego Królestwa.

Wnoszący odwołanie twierdzą również, że zaskarżona decyzja jest aktem regulacyjnym z tego względu, że:

- a) Zgodnie z orzecznictwem wszystkie akty o charakterze generalnym, które nie są aktami ustawodawczymi, są aktami regulacyjnymi;
- b) Okoliczność, że zaskarżona decyzja nadaje moc prawną umowie o wystąpieniu, która ma wyższą rangę niż akty przyjęte przez instytucje UE, nie ma istotnego znaczenia;
- c) Argument, że umowę o wystąpieniu można uznać za zewnętrzny odpowiednik wewnętrznego aktu ustawodawczego jest błędny;
- d) Argument, że zaskarżona decyzja korzysta z silnej legitymacji demokratycznej jest nieprawidłowy.

(¹) Decyzja Rady (EU) 2020/135 z dnia 30 stycznia 2020 r. (Dz.U. 2020, L 29, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Stade
(Niemcy) w dniu 17 sierpnia 2021 r. – Wnioskodawczyni 1 i in. / Bundesrepublik Deutschland**

(Sprawa C-504/21)

(2021/C 490/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichts Stade

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: wnioskodawczyni 1, wnioskodawca 2, wnioskodawca 3, wnioskodawca 4, wnioskodawca 5

Strona przeciwna: Bundesrepublik Deutschland (zastępowana przez Bundesamt für Migration und Flüchtlinge)

Pytania prejudycjalne

a. *Dochodzenie praw na drodze sądowej*

- 1) Czy art. 27 [rozporządzenia Dublin III] (¹), ewentualnie w związku z art. 47, art. 51 ust. 1 karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą praw podstawowych”), jednakże z uwzględnieniem przepisów dyrektywy Rady 2003/86/WE (²) z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin, należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, jest zobowiązane do zapewnienia wnioskodawcom – w szczególności dzieciom – przebywającym we wnioskującym państwie członkowskim i żądającym przekazania na podstawie art. 8, 9 lub 10 rozporządzenia Dublin III, lub członkom ich rodziny w państwie członkowskim, do którego skierowano wniosek w rozumieniu art. 8, 9, lub 10 rozporządzenia Dublin III, skutecznego środka prawnego przed sądem w państwie członkowskim, do którego skierowano wniosek, przeciwko decyzji odmownej tego państwa?

- 2) W razie udzielenia na pytanie a.1. odpowiedzi przeczącej:

Czy w takim przypadku przedstawione powyżej prawo do skutecznego środka prawnego wynika w braku dostatecznej regulacji w rozporządzeniu Dublin III bezpośrednio z art. 47 karty praw podstawowych, ewentualnie w związku z art. 7, 9 i 33 tej karty (zob. wyroki Trybunału: z dnia 7 czerwca 2016 r., C-63/15, Mehrdad Ghezalbash, pkt 51–52 (³); z dnia 26 lipca 2017 r., C-670/16, Tsegezab Mengesteab, pkt 58 (⁴))?

- 3) W razie udzielenia na pytanie a.1. lub pytanie a.2. odpowiedzi twierdzącej:

Czy art. 47 karty praw podstawowych, ewentualnie w związku z zasadą lojalnej współpracy, (zob. wyrok Trybunału z dnia 13 listopada 2018 r., C-47/17 i C-48/17, X (⁵)), należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, jest zobowiązane do poinformowania wnioskującego państwa członkowskiego o środku prawnym wniesionym przez wnioskodawców przeciwko odmowie przyjęcia wniosku, oraz że wnioskujące państwo członkowskie jest zobowiązane do niepodejmowania decyzji co do istoty w sprawie wniosku o udzielenie azylu złożonego przez wnioskodawców do chwili negatywnego zakończenia postępowania w sprawie środka prawnego?